

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo je enkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K slovesu Čehov.

Pred dvema dneva ostavili so severni gostje večinoma slovenska tla ter se odpeljali v zlate Prage naročaj in v domača ozidja drugih čeških mest. Slavnostni dnevi po Kranjskem in Primorskem so končani in časnikarju preostaja samo še dolžnost, da o tem pohodu sestavi pristno bilanco, da uvaža, kaj je ta pohod imel koristnega za ožjo našo domovino, kaj pa sploh za Slovanstvo.

Glede ožje naše domovine, to je glede nezjedinjene še Slovenije, bil je čeških gostov pohod velevažen, kajti pokazalo se je baš pri tej priliki, da je narod za nami, da vse lahko poskusimo in da bomo vsekdar prodrli. Našega naroda velika „masa“ javljala se je tem povodom kakor povodenj, kakor na Gorenjskem, isto tako tudi na Notranjskem in češki gostje so pri mnogovrstnih slavnostnih prilikah izvestno dobili prijeten utis, da mi, njih sobojevniki, akoravno mal in razkosan narod, še nismo popolnem poteptani, marveč, da je naša narodna zavest goreča, da je ideja slovanska jednako udomaćena v salonih razumnikov, kakor v bornega kmetovalca neznatnej koči.

Mi sami pa smo se v tem slučaju, kot smo pričali, da je ogromna večina prebivalstva slovenska ne le na papirji, marveč tudi dejanski. Ideja, katere se poprime narod v svoji celoti, mora zmagati, in narod baš pokazal je s svojo tisočerno udeležitvijo pri Čehov vsprejemu, da dobro ve, kaj to pomenja, da bode tudi v ozbilnejem času jednako povzdignil svoj glas. Kakor poplav glasili so se živio- in slavaklici in v najnižjih slojevih govorilo in razpravljalo se je samo o pohodu Čehov in o njih pohoda velevažnem pomenu.

Nasprotniki naši, v prvi vrsti „Laibacher Wochenblatt“ nam kaj radi očitajo, da je vse storil „der süsse Mob“ in mislijo, da so nam s tem prizadeli grozen udarec. A mi znamo, da bi gospodje Boga do komolca hvalili, ko bi imeli na razpolaganje kaj jednacega. Mi nemamo oholih aristokratov, niti umirovljenih birokratov, nam neso mili vojaški, niti nekateri drugi krogi, to pa je gotovo, da je za nami, kakor je pokazalo zadnje številjenje, do 95% vsega prebivalstva, da je za nami slovanska Ljubljana in da se po Ljubljani ravna tudi druge pokrajine in da, akoravno Ljubljana še ni središče v

administrativnem zmislu, je pa vendar že davno sre dišče v moralnem, v narodnem zmislu.

V drugi vrsti pa je čeških gostov pohod jako znamenit, ker nam je pokazal, kako je ideja vzajemnosti in solidarnosti slovanske v razmerno kratki dobi mogočno napredovala. Pred par desetletij smo se jedva še poznali, le posamični razumniki obeh narodov občevali so mej soboj, sedaj pa je ta ideja postala splošna, podobna silni reki, potiskajoči v stran vse umetno in zlobno nastavljene ovire. Seme, katero je sejal slavni Kolar, palo je na rodovita tla, in kakor ob Labi in Veltavi, isto tako prošinja ista ideja duhove ob Dravi, Savi in Soči.

Ta ideja dobila je sijajen izraz v pohodu čeških gostov, kateri so se za svojega bivanja na Slovenskem pri vsakem koraku lahko prepričali, da je naš narod pri vsej svoji malobrojnosti in razcepljenosti jako zaveden in probujen, da zvesto čuva velevažno južnozahodno reduto Slovanstva, kakor proti italijanski irredenti, tako tudi proti pruski kugi, da v nas še ni in ga ne bode temelja, da bi se nanj polagale nemške mostnice proti Adriji.

Čehov pohod nam je preprijetna prilika, da smo si bili podali bratske desnice in si zadržali, da kakor so naši interesi vstricni, tako bode v bodoče tudi vse naše delovanje. Roko v roki bomo poganjali se za svoje pravice, odbijali nasprotnikov napade in z združenimi silami delali drug za drugega in tako z vzajemnim postopanjem napravili tir za našo slovansko stvar.

Nasprotniki naši srpo gledajo na naš sestanek, z lažmi in obrekovanjem skušajo zmanjšati mu pomen, a zveze, ki smo jo sklenili, ne mogó razrušiti, sestanka posledic ne mogó zadržati. Naj pisarijo in klevetajo še tako strastno, naj nam zabranjujejo najnedolžnejše slovanske skladbe, naj se po robu postavljajo, kakor policijski svetnik Vidic, (glej današnji dopis iz Trsta), vse vkupe jim ne bode pomagalo. Odstranili bodo morebiti tu pa tam kako zastavo in zastavico, porušili kak nedolžen mlaj, a žive zavesti in slovanske vzajemnosti ne bodo iztrgali iz naših src in čim bolj bodo ruvali in spletkarili proti nam, tem močnejše bode naraščala naša iskrenost, tem močnejše bode donela himna:

„Hej Slovani, naša reč slovanska živo klije!“

Dijaška veselica v Novem Mestu.

Že po vseh pokrajinah Slovenije vršile so se v teku zadnjih let dijaške veselice, na katerih so se zbirali dijaki iz vseh krajev, da se mej seboj spoznavajo in v narodnem duhu utrdijo. Da te veselice neso bile brez upliva, temveč da so veliko pripomogle k narodnemu probujenju, gotovo nihče dvomil ne bode. Vsakdo zna, da se mlado dijaško srce, polno lepih idejalov, katere so mu utisnili v srce njegovi učitelji, pri takih prilikah še bolj razuname, da njegova ljubezen do zatiranega naroda še bolj vskipi in da si nasrka moči za daljno narodno delovanje.

Uboga Dolenjska bila je do letos pozabljena. Toda dijaštvo, katero tudi dolenjske strani ni pozabilo, sklenilo je v metropoli dolenjsko iti in osnovati veselico. V ta namen osnoval se je odbor abiturijentov Ljubljanskih, kateri naj bi vse potrebno ukrenil. In res, on se ni strašil mnogih ovir, katere so se mu stavile od raznih strani; posebno hvalo pa zasluži predsednik odborov g. Karlovšek, kateri je z železno ustrajnostjo ukrenil vse potrebno. Določila se je veselica na 15. dan avgusta. Odbor Novomeškega narodnega doma blagovoli nam je prepustiti prostore v lepem poslopji, za kar mu bode najiskrenejša zahvala.

Že 13. in 14. prihajali so dijaki iz raznih krajev v Rudolfovo, in 15. bili smo pri kosilu vsi zbrani. Tu videli smo, da se neso strašili dijaki dolgega pota, in da bi vezala železnica prijazno mesto z drugimi kraji, bila bi gotovo dijaška udeležba še večja. Videli smo, da neso bili zastoj pozivi, katere je poslal odbor na dijake.

Razen Dolenjske, Gorenjske in Notranjske poslala je tudi tožna Hrvatska svojega zastopnika, stari Korotan tudi ni izostal in iz zelene Štajerske in skalovite Istre prihiteli so vrli dijaki; počastil nas je tudi zastopnik „Slovenije“. Z veseljem smo spoznali, da so bili zastopani vsi avstrijski jugoslovanski dijaki. Ob 7. uri zvečer zbralo se je dijaštvo v prostorih zares lepega „Narodnega doma“. Udeležba Novomeščanov pri veselici bila je mnogobrojna. Odkrito naj povem, da dijaki nismo pričakovali tacega obiska, vrlo občinstvo je pokazalo, da umeje slovanskočuteče dijaško srce, zategadelj: tisočera slava mu! Posebno bili smo pa presenečeni,

LISTEK.

Mabel Vaughan.

Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Kmalu so se vsi zbrali krog čiste in bogato naložene mize. Mabel je predsedovala s toliko milino in dostojnostjo, kot bila bi na častnem sedeži v očini hiši v Novem Jorku in bi bila za hrbtom imela dobro izurjenega slugo Roberta. Teta Sabija se je že davno odpovedala vsem odgovornim opravilom ter je sedela bratičinji na desnici. Ker se je tudi le zarad družbe pridružila, pletla je dalje; tega priljubljenega dela se ni držala samo iz navade, ampak tudi, ker je Alike in Muraya z nogovicami preskrbovala; celó Henrik se je bil vkljube nekdanjemu zaničevanju privadil toplih nogovic, katere mu je pridna teta narejala. Gospod Vaughan je zoper svojo

navado pil čašo čokolade, Parcivalu in dečkoma (dečki so vedno lačni) so pa posebno dišali kruh, mrzlo pleče in torta. Vsi so se bili že davno do dobrega najeli, vendar so se zmeraj krog mize sedeli. Gospod Vaughan, navadno nem in mrzel, se je oživil ter močno zanimal, ko je s Parcivalom o imenitnih dnevnih dogodkih se pogovarjal. Sabija je izpozabila svojo plahost in navadna jej zaspanost jej je prešla, ko je mladi gost predmete pogovora z raznimi vtipnimi povesticami in zanimivimi naključki pojasnoval. Celo dečka sta se osrčila ter se po svoje v razgovor utikala. Na Mabeline misli in čuti se je pa Parcival oziral, kolikor se velikodušni možje zmeraj radi ozirajo na razumne ženske. O polnoči sedeli so še vedno krog mize. Ko je glasna ura jih spominjala, kako pozno je že, ločila se je mala družba za to noč, mej seboj se čudé, da je že toli kesno.

„Tetka, dobro jutro!“ rekel je Murray, ko se je drugi dan kmalu po solnčnem vzhodu prikazal v jedni shrambi tik kuhinje, kjer je Mabel zajutrek pripravljala. Govorivši je ljubeznjivi lehkomišljeni dečko odpahnil zaturnice ter je zagledal Mabel prav

pred odprtim oknom, ko je prepečenec s zmetim sladorjem potresala.

Srčno in dobrovoljno je odgovorila njegovim besedam; tudi mlada gospodinja ni zarudela ter je navidez prav mirna ostala, ko je zagledala gosta, ki je v lovski suknji in s puško na rami z dečkoma prišel iz hiše. Kot dečka ustavil se je tudi gost ter jo je poprašal, kako se počuti, in nadalje govoril je o krasoti današnjega jutra.

Pa zakaj bi bila zurudela? Nasproti lahko je bila ponosna na sliko, katero je solnce, v sobo posejavši, odkrilo. Presnažna kuhinja z lepimi vrstami bliščečih posod, skoro zlikani pod, izvrstni red in nepresečna čistost vsega hišnega orodja in posodja pričali so o pridnosti in dobrem ukusu lepe gospodinje. A ist ukus in ista skladnost kazala sta se tudi na nje osebi. Nosila je lilasto krilo, (katero se pa nje vitkemu, lepo umerjenemu stasu ni nič slabše podajalo, da je bila z lastnimi rokami naredila); krog vratu ovratnik bel kot sneg in gladko zravnane svetle lase; vse to je podajalo posebno lepoto devojki, katere jasno obličje se je prijazne dobrotljivosti in radosti kar žarilo.

zapazivši da so nas krasne gospice in dame tako mnogobrojno počastile. Slava narodnim damam in gospicam Novomeškim!

Ob 1/2 8. uri začel se je vspeled z „Naprejem“, katerega je svirala meščanska godba in to, kakor tudi drugo svojo točko „Venček narodnih pesni“, povoljno rešila. G. Kalan poudarjal je v svojem lepo sestavljenem govoru korist „Narodnih domov“, klical je hvalo Dolenjcem, da so si sezidali tako krasno poslopje, zahvaljeval se meščanom za preprijazni pohod, ter kazal dijakom, da naj ostanejo vedno vrli sinovi majke Slave. Sedaj naj se uče, da bodo kedaj vredni zastopniki naroda; dijaštva čaka še velika naloga, treba se tedaj dobro pripraviti, in končal je svoj govor s pozivom Stritarjevim na mladino:

„Na dan Slovan! slovanska ti mladina,
Najlepše delo čaka te, na dan!
Gospoda več ne bodi in trpina,
Človeštvo jedna bode naj družina,
Rešitelj svetu bode naj Slovan!“

Burni „živio“-klici sledili so njegovim besedam. V predstavi „Oba Pikolomina“ rešili so vsi trije dijaki svoje vloge, posebno pa g. Domicelj.

Zbori: „Pobratimija“, „Kje dom je moj“ in „Samo“ bili so vsprejeti z občno zadovoljnostjo, „živio“-klici in ploskanje hvalilo je izvrstne pevce.

Ko je pa nastopil izboren tenorist g. Potokar in pel krasno pesen „Zapuščena“, očaral je s svojim milim glasom tako občinstvo, da ni bilo odobravanja kmalu konec. Čveterospjev: „Njega ni,“ ki so ga peli gg. Potokar, Wintar, Domicelj in Rabič, je kar elektrizoval občinstvo. Kakor valovje šumi, tako odmevali so „živio“-klici in vrolo občinstvo ni preje odnehalo, dokler neso krasnega speva ponavljali. Tudi deklamacija „Sanje na vojvodskem stolu“, katero je kaj lepo govoril g. Domicelj in v kateri je pozdravljal zvezo slovanskih narodov, vsprejelo je občinstvo z občno zadovoljnostjo in skladatelju teh sanj g. abiturijentu Gorupu moramo le častitati k njegovemu proizvodu. Zadnja točka „Sivi lasje, mlado srce“ predstavljala je prav izborni g. Kalan in občinstvo zibalo se je v najveselejšem smehu. Prišli so tudi brzjavci od vseh krajev, izražajoči veselje nad dijaško veselico in „živio“ klicujoči. Po kratkem premoru začel se je ples, pri katerem je svirala dobro vezbana meščanska godba. Veselili smo se do ranega jutra in po tem veselim srcem zapustili dvorane. Čisti dobiček veselice znaša blizu 130 gld. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. avgusta.

Naredba naučnega ministerstva imela bode to dobro posledico, da se bodo sedaj bolj približali si **Staro- in Mladočehi**. „Narodni Listy“ priporočajo že slogo mej češkimi zastopniki. Staro- in Mladočehi imajo itak isti smoter, samo v tem se ne strinjajo, kako ga doseči. Staročehski poslanec Zucker je pa v Litomišli, ko je poročal svojim volilcem, se izjavil, da bi se sicer Nemcem v njih okrajih lahko dovolilo izključno nemško uradovanje, toda bi se potem moralo v čeških okrajih uvesti izključno češko uradovanje. Če pa Nemci neso zadovoljni s tem, se pa na njih želje ne more ozirati. Nazori Zuckrovi se deloma strinjajo z mlado-

českimi nazori. Dr. Zucker misli, da se ni bati, da bi Nemčija si prisvojila Čeko, ko bi se Čehi ne ozirali na Nemce. V Nemči imajo dovolj opraviti s Poljaki, Danci in Francozi in si gotovo ne žele še Čehov. — Berolinski oficijozni listi jako hvalijo Gautscheve naredbe zastrat srednjih šol in napadajo Čeha, ki se ustavljajo naredbam naučnega ministerstva. Dunajski oficijoz pa z veseljem ponatiskavajo take izjave.

Tabora v Kromerizi a Moravskem, ki je bil v nedeljo, udeležilo se je nad 15000 ljudi. 300 Slovanov prišlo je celo z Linaja. Prišli so bili tudi državna poslanca Bojakovski in Skopalik, deželna poslanca Kazanek in Razkeny. V Ogerskem Hradišči hoteli so tudi sklicati labor, pa ga vlada ni dovolila.

V „Kurjeru Lwovskem“ priporoča nek **gališki** učitelj, da bi se upelala za učitelje uniforma. Dotičnik misli, da bi nard učitelje bolj spoštoval, ko bi videl, da nosijo uniformo, kot državni uradniki. Nek dopisnik „Politike“ misli, da je čisto naravno, da je sedaj kdo laj tacega predlagal, ko vodi naučno ministerstvo nož, ki se je vedno rad bavil s takimi malenkostmi. Ko je bil pl. Gautsch vodja Terezijanišču, je nprestano upeljavati kake malenkostne novosti. Sedaj se je izdal kak ukaz zastran kap učencev, sedaj kaj družega tacega. Gališki učitelj tedaj le posema naučnega ministra, ako hrepeni po uniformi učiteljev, katera bi pa gotovo nič ne koristila.

Kakor javlja v Oseki izhajajoča „Drau“, ki je organ **hrvatskega** banu, se bode saboru v prihodnjem zasedanju predložila predloga zakona, da se razveljavi konkordat, ki je za Hrvatsko še v veljavi. Zagrebški dopisnik „Vaterlanda“ pa dvoji, da bi se kaj tacega upala sedanja hrvatska vlada, ker ban dobro ve, da bi zadel na velike težave. Deželni zbor bi se sicer ne ustavljal, toda ovire bi se pokazale drugod. Dopisnik misli, da je „Drau“ le slabo poučena in da hoče vlada le premeniti postavbo o sklepanji zakonov iz 1858. leta. Po tem zakonu katoliški soprog ali soproga ne more stopiti v nov zakon, ko bi se ločila, če bi tudi prestopil v kako drugo veroizpovedanje. Dopisnik misli, da bi vlada posebno ustregla pravoslavim, če bode predlagala saboru, da bode katoliški soprog ali soproga smel ustopiti v nov zakon, ako prestopi v pravoslavlje.

Vnanje države.

Bolgarska vlada je preskrbela, da so povsod Koburžanu priredili lep vsprejem. Občinskim oblastvom so seveda zaukazali, da morajo za lep vsprejem skrbeti in tako se je povsod o prihodu kneza zbralo mnogo naroda. Nekaj je bilo prisiljenega, nekaj ga je pa prišlo iz radovednosti. Po takem ni čuda, da je knez, ki še ne pozna dežele, zadovoljen z vsprejemom, ter je baje poročil nekemu prijatelju svojega očeta, da mu je hvaležen, ker mu jo svetoval takoj oditi v Bolgarijo. Povsod je bil prijazen vsprejet in narod se mu zdi jako vrl. — Evropske velevlasti so jako nezadovoljne, da je Koburžan šel v Bolgarijo. Nemškemu zastopniku se je že zaukazalo, da naj pretrga vse zveze z bolgarsko vlado.

„Pol. Corr.“ piše se iz Peterburga, da **ruska** vlada ne pripisuje nobene posebne važnosti prihodu Koburžanovemu v **Bolgarijo**. V Peterburgu so preverjeni, da se bode to pustolovstvo v kratkem žalostno končalo. Rusija bode še le potem kaj od ločnega storila, ko bi kaka evropska velevlast priznala princa zakonitim vladarjem. Rusija se pa ne boji, da bi velevlasti priznale novega kneza, ker bi to popolnem uničilo Berolinsko pogodbo, kar pa gotovo ne žele velevlasti, ker bi potem Rusije nič več ne ovirale določbe Berolinske pogodbe.

Srbski kralj se je te dni v Budimpešti dalj časa razgovarjal s poslanikom na Dunaji o reviziji ustave. Poslanik Bogičević odpotoval je v Belgrad,

da bode sporočil dotični komisiji, kaj sta se s kraljem dogovorila.

Ruski državni svet se sedaj posvetuje o omejenji prav židov na Poljskem. Židom se bode prepovedalo bivanje na kmetih, preseliti se bodo morali v mesta. Na kmetih bodo smeli ostati samo židje, kateri imajo velika posestva. Židovski mali posestniki bodo morali prodati svoja posestva v petih letih, če imajo manj nego 600 oral, in v treh letih, če imajo manj nego 300 oral zemlje. Zemljišč ne bodo več smeli židje jemati v najem in vse sklenjene pogodbe morajo se v določenem času razrušiti. Razen veleposestnikov, njihovih najbližjih sorodnikov in slug, smejo na kmetih bivati le oni židje, kateri imajo velike gozde ali tovarne na deželi. S posebnim zakonom se bode določilo, koliko službujočih sme imeti žid na kmetih. Po letu bodo smeli židje odhajati na kmete najdalj za tri mesece, ali morali bodo prositi gubernatorja za dovoljenje. Za njih bivanja na kmetih se ne bodo smeli baviti z nikako obrtnijo ali trgovino. V tovarnah na deželi ne bodo smeli židje imeti manj kakor šestnajst delavcev, in za nekatere tovarne se bode določilo, da morajo delati s parom. Sejme bodo smeli židje obiskavati, pa ne ne bodo smeli dalj časa ostajati na kmetih, kakor traja sejem. — Če židovski rokodelci dobe delo na kmetih, smeli bodo le sami bivati na deželi ne pa njih rodovine, tudi ne bodo smeli na kmetih imeti nikacih delavnic. Židovski krošnjariji smejo le tri dni ostati na kmetih. Gostilnic ne bodo smeli več židje imeti. Kdor bi prestopil omenjene zakone, kaznoval se bode z ječo ali pa izgnanstvom v Sibirijo.

Nekateri listi hočejo vedeti, da se bodeta bolj približali **Nemčija** in **Rusija**. Zlasti Nemčija si jako prizadeva za rusko prijateljstvo. Nemški oficijozni napadajo Koburžana, ker vedo, da Rusija ne mara zanj. — Ruski veleposlanik v Berolinu imel je nedavno daljši pogovor z Bismarckom. V kratkem odide pa na dopust in bode tačas najbrž odšel tudi v Peterburg, da se bode z Giersom dogovoril o razmerah z Nemci.

Ker je Berolinski dogovor dovolil židom, da smejo svobodno bivati v **Rumuniji**, so se začeli Abrahamovci po rumunskih mestih v obilnem številu naseljevati. Po mestih se število kristijanskega prebivalstva vedno bolj zmanjšuje, židje se pa množe. Trgovina prehaja v roke židom.

Nameravano obdačenje tujcev na **Franco-skem** naperjeno je najbolj proti belgijskim in italijanskim delavcem, katerih je več sto tisoč na Francoskem, kar prouzročuje, da domačini nemajo za služka. Po takem ima to obdačenje le narodnospodarski namen. Tako se vsaj piše „Pol. Corr.“ Najbrž pa hočejo francoski vladni krogi le na ta način opraviti obdačenja, da bi ne vzbudili prevelike nevolje v Nemčiji.

Angleška vlada dobila je od raznih konzulov poročila, da nemška trgovina povsod močno spodriva angleško. Največ store za nemško trgovino spretni trgovski potovalci. Tako poročila dobila je vlada od svojih konzulatov na Španskem, Portugalskem, Ruskem, v Perziji, Braziliji in južnoameriških republikah. Posebno nemški kovinski izdelki povsod spodrivajo angleške.

Dopisi.

Iz Trsta 17. avgusta. [Izv. dop.] Vest, da pridejo bratje Čehi tudi v Trst, naudala nas je z veseljem in žalostjo ob enem. Z veseljem, ker smo že komaj čakali prilike, seznaniti se s severnimi našimi brati, povedati in potožiti jim naše brige in jade; z žalostjo pa, ker smo vedeli, da nam bode slavna policija delala nepriilike in zapreke v vsem in povsod, ter da bode vse moči napela, da ne bodemo mogli naravnost pokazati simpatije,

„Slišali smo nekaj divjih rac doli pri reki,“ rekel je Parcival, „in pojdemo jih streljat.“

„Tetka verujte mi, da se povrnem z dokazi svoje spretnosti!“ rekel je Murray, naprej skakavši in kapo radostno po zraku vihtevši.

Parcival in Alik sta mu sledila ter se smijala njegovi zaupnosti in naglosti. Mabel, srečo jim vošivši, zrla je nekaj trenutkov na njuni, dočim so nje rožni prsti, nekoliko mokasti, sloneli na razmernih deski. Potem je zaprla zaturnice, vender jej izpred duševnih očij nista izginili možata postava in odkritosrečno obličje, ki sta toli radostno in čarobno nanjo uplivali; in delo je nadaljevala. Ko je Mabel Melisi izročila ponev s prepečenci in tudi Bayardove divje tiče, katere je služkinja znala mojstersko pripravljati, šla je k t-ti v njeno sobo čitat jej sveto pismo. Vsega poglavja še ni bila prečitala, že so se lovci povrnili od reke.

„Oh, Murray! ti si bil pač srečen!“, rekla je zagledavši tri race s srebrenobelim vratom, katere je bil zadnji na trato vrgel.

„Dà“, rekel je dečko z nekaj prevarjenim glasom. „A Alik jih je ustrelil.“

„Murray je govoril, predno je sprožil,“ rekel

je Parcival, „ter jih je prestrašil, da so zletele. Potem je Alik ustrelil z drugo cevjo ter je je frčavši zadel.“

Mabel je pomenljivo pogledala Murrava ter se je smijala.

„No to vem“, rekel je Murray blagosrečno, „celo sam sem na to mislil. Tetka, prav tako je, kot vi vedno pravite, jaz mnogo ropotam, Alik pa dela.“

„Ali nas morate tako kmalu zapustiti?“, vprašal je gospod Vaughan z zares žalostnim glasom, ko je precej po zajutreku zagledal Bayardovega konja pred vrati.

„Gospodine, žal mi je, da moram“, odvrnil je Parcival obrnivši se od Rozine slike, katero je bil ogledoval. „Enaka dolžnost, ki me je sinoči sem privedla, kliče me danes okoli štirideset kilometrov dalje; a črez nekaj časa, nadejam se, smel vam bodem vaše prijateljstvo povrniti.“

Gospod Vaughan je baje prvokrat občutil, da je tudi sedanje njegovo domišče lahko kaj prijetno in mično; Bayardu je izrekal željo, naj bi ga le prav pogostoma lahko pozdravljal. Kar čudila pa

se je rodovina, ko mu je rekel, da Henrika obišče ter pri tej priliki tudi gospoda Parcivala pohodi.

Mabel stala je na pragu, ko je Bayard prišel od nje se posloviti. V sobi se je bil poslovil od Sabije. Gospod Vaughan in dečka so pa bili stopili na cesto, kjer je Jakob mavhi k sedlu pripenjal. Tako ga je Mabel prvokrat samega videla. Dajala mu je zadnja naročila in priporočila za mater. Ko se je še pomišljeval, očitno zato, ker mu je bilo žal, da mora oditi, rekla mu je s tresočim glasom: „Gospodine Parcival! minulo je že nad šest let, ko ste mi storili ljubav, katero mi storiti bil bi le malokdo poskusil in katero bil bi mi le malokdo storiti zamogel. Jaz se vam nikdar nisem zahvalila, — a nadejam se za trdno, da mi verujete, da tega nikdar izpozabiti ne morem.“

„Gospica“, rekel je, „jaz sem le storil, kar vsakdanja človeška dolžnost zahteva od moža, kateremu še srce v prsih bije. Vi pa ste mene utili bolj vzvišeno in svetejšo resnico o tem, kar ženska premore. Vaš brat vsaj nasproti svojim prijateljem nikakor ne zakriva necenljivega blagoslova, za katerega se ima ljubezni svoje sestre zahvaliti.“

„Henrik je kaj hvaležnega srca“, rekla je

katere gojimo do svojih čeških bratov. Mnogo smo pričakovali od slavne policije, no to, kar smo doživeli, prekosilo je naše najpredržnejše nade. Toda o tem pozneje.

Že pred sedmo zvečer zbralo se je na peronu nad 300 dam in gospodov, zastopnikov različnih društev in tukajšnje narodne inteligencije. Zunaj pred kolodvorom nabralo se je pa na tisoče občinstva. V galerijo dospevši vlak pozdravili so burni „Živio“ in „Na zdár“ klici s perona. Ko se je to nekoliko poleglo pozdravi došlo nam goste g. prof. Mandić v češkem jeziku. Zahvali se mu je g. dr. Schmaus. Na to napotili so tukajšnji odborniki vse goste na odkazana jim stanovanja. Zvečer sešli so se po večini na vrtu slovenske čitalnice. V soboto zjutraj ogledali so si češki gostje Lloydov arsenal, popoldne mesto, različne cerkve, muzeje i. t. d. Zvečer bil je pa koncert v vrtu čitalniškem. Ta koncert ostal bode izvestno vsem Slovencem in Hrvatom in pa tudi češkim gostom v neizbrisnem spominu. Policija je ta večer neumestno potencirala svoje delovanje. Izbrisala je iz programa vse slovanske točke, in da je vsporedila na mesto njih „Die wacht am Rhein“ in „Das deutsche Lied“ zdelo bi se človeku, da je kje v Berlinu ali Schweinfurtu pri koncertu. In kako je utemeljila slavna policija ta ukaz? Rekla je, da treba izbrisati vse slovanske točke iz programa, da bi s tem ne provocirali po nepotrebnem druge narodnosti. Ali koga, za Boga svetega naj izziva slovanska godba v čitalniškem vrtu, kamor so imeli ustop samo Slovani? Morda pa je slavno policijsko vodstvo izdalo ukaz, da bi slovanska godba ne vznemirjala policijskih uradnikov in vohunov, katerih se je bilo toliko nabralo na vrtu in v dvorani, da je človeku kar sapa zastajala, ko jih je videl; kamorkoli si se ozrl, povsod so bile uprte na te pazne oči in tanka, prodana ušesa vlekle so vsako tvojih besed na se. Res je, Slovani v Trstu ne bodo mogli nikdar poplačati slavnej policiji vse tiste goreče ljubezni, ki nam jo je skazala za bivanja čeških gostov mej nami! Mi nesmo nevhvaležni, te ljubezni jej ne zabimo nikdar!

V nedeljo zjutraj odpeljali so se češki gostje s parnikom za Miramar, od koder so se vrnili proti jedni popoldne. Koj potem bil je skupen obed v dvorani. Pred obedom še bila je kratka, a prav neprijetna scena mej gospodom Ivanom Nabergojem in policijskim svetnikom g. Vidicem, ki se ni ves čas ni za korak oddaljil od naše družbe. Gosp. Nabergoj ga vpraša, ali je tukaj (v čitalnici) kot privatna oseba ali v službi. Na to se pa gospod policijski svetnik raztogoti rekoč; da če je komu njegova prisotnost neljuba, da gre na namestništvo ter razpusti društvo. Gospod Nabergoj mu skuša dopovedati, da nikdo ne protestuje, da je pa on mislil, da mu bode vender kot državljanu dovoljeno vprašati gospoda policijskega svetnika gori omenjeno stvar. Gospod se ni dal dopovedati, ostal je pa vender le, če tudi ne prav v dvorani.

Po obedu vrstile so se napitnice. Prvo napil je predsednik čitalnice gosp. M. Polić presvetlemu cesarju, ne iz podlega servilizma, kakor je rekel govornik, ampak iz pravega moškega državljanskega prepričanja; napitnica bila je z velikim naudušenjem vsprejeta. Koj potem napije pa češkim gostom. Pozdravlja jih naudušeno,

Mabel; „blago njegovo srce rado tudi priznava ljubezen in dobroto, o katerih misli, da jih ni vreden. Dogodki one noči so mojemu spominu neizbrisljivo utisnjeni, na srečo so pa popolnem izginili iz njegovega spomina; a dovolj nikdar ne more povedati o stanovitem in zdatnem vašem prijateljstvu iz poznejših let.“

„To je prijateljstvo, ki je tudi meni neprecenljivo“, rekel je Parcival. „Henrik je blag človek ter je vreden sestre, katera ga je naredila, kar je sedaj. Gospica! jako ponosen in srečen sem, da vas v kratkem zopet obiščem.“ Obmolčal je in videlo se je, da je še nekaj hotel reči; pomišljeval se je ter jej potem z neko njegovemu bitju tujo zadrego naglo zaklical: Srečno!

Ko je odhajal, vrnili so se gospod Vaughan in dečka pošasi v hišo in nadaljevali so se navadni dogodki njih vsakdanjega življenja. Akopram je bil Parcival le jeden večer njih gost, vender njegova prisotnost, njegov upliv se je bil globoko utisnil v srce vseh članov male rodovine; trpelo je tudi dolgo časa, da ga v krogu neso več pogrešali.

(Dalje prih.)

veseleč se, da so prišli v tako obilnem številu v borno našo zemljo, v kateri si mi z zakonom v roki, skušamo pridobiti one pravice, katere drugi narodi že davno uživajo. V tej borbi zanašamo se na pravičnost vladarja in zakonov, a še največ v svojo moč in v vzajemnost slovansko! Na tej zemlji, za katero se sedaj borimo, kliče češkim bratom presrečno: Dobro došli! Na to se zahvali v lepem govoru g. dr. Schmaus Tržaškim Slovanom za vsprejem in gostoljubnost. Gosp. S. napije odboru posebno pa predsedniku čeških izletnikov gosp. dr. Schmausu, ki je idejo slovanske vzajemnosti tako lepo izvedel v dejanje, in katere zmago slavimo danes tukaj. Na to poprime gospod Srb besedo ter v kratkem a krasnem govoru, razpravlja o naših in čeških razmerah ter nam pravi, da bodeta morala bratska si naroda češki in slovenski hoditi v bodoče jedno pot, ako si hočeta priboriti one pravice, ki jima gredo po državnih zakonih. Gosp. Srb je s svojimi ognjevitimi izrazi vse občinstvo kar elektrizoval. Mej drugim dejal je tudi, da nas sedaj tirajo in preganjajo, ako pravimo, da smo Slovani. A prišel bode čas, ko bodo državniki v Avstriji Boga hvalili, da so njih podaniki, prav tako verni Slovani kakor drugod, spoznali bodo, da so baš Slovani njih jedina in najzanesljivejša podpora. Kakó bi pa tudi mi mogli biti kaj drugega nego Slovani? Slovani smo, in Slovani hočemo biti. Vzamejo nam lahko imetje, vzamejo nam hiše, pomečejo nas v temnice, ali čutov, čistih slovanskih čutov nam ne morejo izriti iz srca, ti nam ostanejo, ako nam tudi vse drugo ugrabijo.

Na to napije gospod B. domorodnim češkim damam. P. Eckrt Tržaškim rodoljubom, ki s toliko požrtvovalnostjo branijo skrajne meje slovenstva na obalah sinje Adrije. Gospod Spinčić napije novinarstvu, katero naj goji vzajemnost slovansko, po vsej moči, seznanja naj oba naroda ter širi naj in krepi idejo vzajemnosti mej njima.

Ta čas izroči gosp. dr. Schmaus gospodu M. Poliću 150 gld., katere sta gospa Neureutero va in gospa Preisova nabrali mej češkimi izletniki ter to svoto poklanjata sedaj družbi svetega Cirila in Metoda. Ko gospod Polić to objavi navzoči gospodi, zaorè naudušeni „živio“- in „slava“-klici vrlima domorodkama in vsem češkim bratom. Na to poprime g. drž. poslanec Iv. Nabergoj besedo, ter se zahvali na blagodušnem daru; naroča pa tudi predragim gostom, naj nesejo domovini svojej in narodu svojemu pozdrav sirote zemlje slovenske in zatianega naroda slovenskega, a dajo naj svojim rojakom zagotovilo, da se hoče narod slovenski s češkim še tesnejše združiti, da hoče z njim živeti ali umreti!

Naposled napije g. K. Pražkemu Sokolu, kot očetu vseh jugoslovanskih telovadnih društev. Zahvali se mu gospod P. v imenu Praškega Sokola. S tem sta bila obed in vrsta napitnic zaključena.

Popoldne odpravilo se je mnogo čeških gostov in Tržaških rodoljubov k Sv. Ivanu. Ko so Sv. Ivančani izvedeli, da pridejo Čehi v Trst, delali so na to, da bi prišli tudi k Sv. Ivanu, kjer so je hoteli prav slovesno sprejeti. Delali so v ta namen velike priprave. Postavili so slavolok, olepšali prostoren travnik pri nekej gostilni z zastavami, nakupili so smodnika, da bi streljali itd. Hoteli so predrage goste prav prisrečno sprejeti, in glejte, ko je bilo že vse pripravljeno (celo noč so delali), oglasi se slavna policija na usta gosp. svetnika Vidica ter vso slavnost in tudi sprejem prepové!

Da si s tem ni pridobila simpatij naših okoličanov, si pač lehm ni mislila. Razburjenost mej narodom je bila velika. No, kaj je bilo storiti, molčati pa kolneč ubogati. Zastave morali so vse odstraniti, celo mlaje, na katerih so visele, morali so izrjavati iz zemlje; gospod policijski svetnik Vidic vodil je osobno to prijetno in patrijotično delo! Ta čas se je ulila tudi huda ploha, vsi so se utekli v bližnjo gostilno k „Aurori“. Tu je bila baš godba. Ko so prišli češki gostje tu sem, začela je godba svirati „Hej Slovani“, kar je vzbudilo mej poslušalci neizmerno naudušenje, in je morala pesen nekolikokrat ponavljati. Na to zasvira „Avstrijsko himno“, „Naprej“, „Hej Banovci“ in druge.

Ko godba preneha, pripelje g. prof. Mandić okolu 20 deklet v prekrasni okoličanski noši, katere predstavi češkim gostom po priliki s sledečimi besedami: „Ker so naši prijatelji prepovedali okoličanom našim pozdraviti Vas, predragi bratje, kakor bi hoteli, prišle so te slovenske deklice, čiste kakor peča, ki jo nosijo na glavi, da Vam poklonijo cvetja

v znamenje ljubezni, katero goji naš narod do Vas.“ Na to so deklice delile vsem navzočim šopke.

Gosp. dr. Schmaus se z lepimi besedami zahvali Svetoivančanom za prelep vsprejem. Gospa Neureutero va pa napije slovenskim okoličankam, ki so se danes tako lepo skazale, ter jim priporoča, naj ostanejo vedno zveste svojemu narodu. „Mi Slovani nočemo pridobivati si tujih zemelj, ali to, kar je naše, hočemo in moramo braniti do zadnjega zdihljeja“, rekla je mej drugim češka domorodka. Na to pozdravi še gospodičina Kobalova češke goste v imenu deklet. Predno so gostje odšli, ustopi še nek priprost človek na mizo ter s toplimi besedami priporoča vzajemnost slovansko in toži o zatiranji Slovanov v Trstu in okolici ter navaja kot najnovejši dokaz, prepoved današnje nameravane slavnosti. Potem vrnili so se vsi zopet v mesto.

O polnoči odplula je ladja z češkimi gosti v Benetke. Na molo San Carlo zbralo se je pa mnogo ljudstva (in „špiceljnov“), da v zadnjič pozdravijo predrage goste.

Ta pohod čeških gostov imel je na naš narod velik in blagodejen upliv. K temu je pa prav mnogo pripomogla slavna policija. Mi Slovani v Trstu smo jej za to zelo hvaležni, povedati jej hočemo zakaj: S svojo nečuvstvo, pretirano in neumestno strogostjo vzbudila je v našem narodu in mej Čehi veliko nevoljo in indignacijo. Postopala je z nami, z zvestimi avstrijskimi podaniki, kakor bi s prusaki ali Italijani nikedar ne! Našemu narodu so se odprle sedaj oči; sedaj vó, kaj ima za svojo zvestobo in udanost in to ga žali in jezi. Vzbudila je torej sl. policija mej nami narodno jezo in ta je vsakemu narodu, ki hoče s svojim delom in trudom kaj doseči, neobhodno potrebna; to uči že Börne. Isti Börne pravi tudi, da so tirani najnevarnejši demagogi, zato bi svetovali sl. policiji in njenim organom v Trstu, naj v prihodnjich z nami malo rahlejšje postopajo, če nočejo, da je ne kratimo s tistim nevarnim imenom.

Domače stvari.

— (Najnovejša ljubeznjivost ministra Gautscha.) Dozdaj je kranjski sirotinski zaklad dobival letni donesek 1417 gld. iz državnega zaklada. Minister Gautsch je z ukazom z dne 28. julija 1887 naznanil deželnemu odboru, da koncem tega leta poneha ta donesek, kateri se je brez ugovora bil izplačeval ves čas, odkar obstoji sirotinski zaklad. Sirotic je čedalje več, zaklad se pa krajša. Zares „nulla dies sine linea“ zdihovati je nam Slovencem. To je zahvala za privoljenega sekcijskega šefa. Česar se Auerspergova vlada ni dotaknila, vzame nam Taaffejeva, oziroma Gautsch.

— (Pomiloščenje.) Povodom rojstnega dne presvetlega cesarja je pomiloščenih 9 kaznjencev na Ljubljanskem Gradu, 3 pa v kaznilnici v Begunjah.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 9. snopič. V njem pričenjajo se pripovedni spisi z mično povestjo „Svetinova Metka.“

— (Poročil) se je včeraj gosp. Ivan Matjan, sin znanega dvornega zalagatelja in umetnega mizarja na Dunajski cesti, g. J. Matjana, z gospodično Ano Lenarčičevo z Vrhnike.

— (Petindvajsetletnico) svojega duhovskega delovanja praznovali so dne 17. in 18. t. m. v Preski pri Medvodah gg.: Martin Drčar, župnik v Preski, Ivan Golobič, župnik v Cerkljah, I. Knific, beneficijant v Vipavi, Anton Ponikvar, župnik v Knežaku, Anton Razboršek, dekan na Bledu, Fran Romé, župnik v Čemšeniku, Josip Vidmar, župnik v Žireh in Toma Zupan, vodja Alojzijevišča. Farani so pri tej priliki ovenčali zvonik, postavili mlaje, na nje razobesili zastave ter s streljanjem kazali svoje veselje na tej srebrni novi maši. Gospodom 25letnim mašnikom želimo, da se obistini napis, ki smo ga v cerkvi čitali: „Bog Vam daj še zlato ućakati!“

— (Prememba v posesti.) Hišo gospe Podkrajškove v Trnovskih ulicah tik meščanske vojašnice kupil je gostilničar g. Klun za 8000 gld.

— (Ritterjevo papirnico) v Podgori pri Gorici kupila je neka Dunajska družba za 1,400.000 goldinarjev.

— (Deška meščanska šola) s kmetijskim značajem na Krškem izdala je svoje šesto letno poročilo za 1886/7. To izvestje ima na čelu spis „Naš šolski vrt“ z načrtom, katerega je prav dobro narisal učenec II. razreda. Vrt je lepo oskrbljen in če pomislimo, da je šolsko poslopje jako

prostorno proračunjeno na jako veliko število učen-
cev, se nam skoro milo stori, da je ta zavod tako
pičlo obiskan. V I. razredu bilo je koncem leta 22,
v II. razredu 9, v III. pa 11 učencev. Poučevali
so na tej šoli gg: Ivan Lapajne, ravnatelj in šol-
ski nadzornik, Josip Bezla, Ivan Knavs, Jarnej
Ravnikar. Novo šolsko leto prične se dne 17. ok-
tobra t. l.

— (Za vinarsko, sadjarsko in kme-
tijsko šolo v Grmu) pri Rudolfovem razpisanih
je do 20. septembra 1887 5 deželnih ustanov, do
katerih imajo pravico sinovi kranjskih kmetovalcev
in vinogradnikov, kateri pa morajo biti najmanj 16
let stari, krepkega telesa in čvrstega zdravja. Učenci
z deželnimi ustanovami dobé v tej šoli stanovanje,
hrano in pouk brezplačno, za obleko si pa morajo
sami skrbeti.

— (Iz Ilirske Bistrice) 18. avgusta:
Preteklo nedeljo predstavljali sta se v naši Čital-
nici prav izvrstno igri: „Gluh mora biti“ in pa
„Bengališki tiger“, katerih čisti dohodek je bil na-
menjen za domače uboge. Obe igri predstavljali
sta se, kar je gotovo čudno za slovensko čitalnico,
v nemškem jeziku, to pa jedino zaradi tega, ker so
igralci in igralke bili večinoma z Reke, iz nemških
družin.

— (Iz Mokronoga) dne 18. avgusta: Danes
zjutraj ob 3/4 na pet bil je kake dve sekundi tra-
jajoč potres. Temu sledil je čez jedno minuto drugi,
a čez pet minut zopet tretji. Večinoma smo ga opa-
zovali ravno ob solnčnem vzhodu.

— (Strela) udarila je preteklo nedeljo v
zvonik sv. Jošta cerkve pri Polhovem Gradcu. Po-
gorela je streha, cerkveno strebo pa so padajoča
bruna tudi nekoliko poškodovale.

— (Toča) je pobila v sredo popoldne okoli
Maribora. Škoda je nekda jako velika.

— (Iz Bolca) 17. avgusta. Danes popolu-
dne imeli smo zopet hudo točo, še hujšo ko zadnjič.
Sreča, da ni daleč segala. Letos smo zares preveč
tepeni. Bog se nas usmili!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 19. avgusta. Pri Pariških trgov-
cev banketu imel Rouvier govor, v katerem je
zopet naglašal vlade spravljivo politiko, želeč,
da bi vse Francoze na republike stališče zopet
videl zedinjene, da bi tako zopet nastala je-
dinost francoska, ko bi se moralo apelovati
na vse sile države.

London 19. avgusta. Kakor „Daily
News“ javljajo, sklenilo je ministerstvo, da se
narodna liga na Irskem uduši.

Razne vesti.

* (Kneževski dar.) Kakor piše „Srbobran“
je črnogorski knez Nikita obdaroval velicega pesnika
Zmaja. Zmajev brat Kornel je potujoč po svojih tr-
gov-kib poslih sešel se s črnogorskim vladarjem v
Baru. Pri tej priliki je knez pesniku in njegovemu
bratu podaril Ismajil pašin dvor v Baru s 50 orali
zemlje. Poleg tega je knez pesniku poslal še Dani-
lov red.

* (Volkulja v Maksimiru.) V park Mak-
simir bila se je priklatila volkulja, kakor poroča
„Agr. Zeit.“ in zagadadel v njem ni bilo prav varno.
Žival je bila jako predrzna. Požrla je že bila 11
pavov, 15 puranov in 25 rac, napala nekega pre-
pelničarja in nekega poljskega čuvaja. Napravili so
bili nanjo pravo gonjo po parku, toda brez uspeha.
V soboto pa jo je ustrelil poljski čuvaj.

* (Posnemanja vredno.) Kmetje ruskega
sela Gramsdn v liflandskeje guberniji zavezali so se
na častno besedo, da ne bodo več pili spirituoznih
pijač. Kdor bi se pregrešil proti svoji zavezi, plača
prvikrat rubelj, drugi pot dva rublja itd. globe. Do-
nar, ki se bode na ta način nabral, porabil se bode
za osnovo knjižnice.

* (Zadovoljen kaznjenec.) Na Aleksan-
drijskem vrtu v Peterburgu prijeli so poštopača, ki
je ukradl nekemu gospodu denarno mošnjo. Posto-
pača so izročili sodniji, pri kateri svojega dejanja
ni tajil. Ko ga obsodi sodec na tri mesece zapora,
in ga je ravno hotel vprašati, če se hoče pritožiti,
ga vpraša zatoženec, ali more takoj nastopiti ka-
zen. Sodce mu potrdi in tat hitro pravi: julij, av-
gust, september, mrtva sezona, prosim, gospod
sodec, takoj me odpeljite.

Poslano.

Narodni Idriji, osobito g. županu Št. La-
pajnetu in c. kr. nadsvetniku J. Novaku, kakor
sploh vsem prebivalcem Idrijskega mesta izreka za
presrčni vsprejem in bratsko gostoljubnost najtoplejšo
zahvalo

Pisateljsko društvo.

Ljubljana, 18. avgusta 1887.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Visokorodni gospod Eduard vitez Pstrosz
je blagovolil povodom svojega odhoda podariti dru-
štvu „Čitalnica v Rudolfovem“ v gotovini 50 gld.
Isto tako so č. gg. darovali temu društvu
vsak jedno delnico po 50 gld.

Za te darove izreka najiskrenejšo zahvalo
čitalnični odbor.

Zahvala.

Najiskreneje zahvaljujem se nepozabljivim mi
Postojinčanom za nezasluzeno zaupanje in lju-
bezen, katero so mi pri vsaki priliki ves čas mo-
jega tamošnjega štiriletnega službovanja tako emi-
nentno skazovali; nadalje za odhodnico in vzlasti
onim p. n. gospodom, ki so me v tako mnogobroj-
nem številu spremili do železniške postaje Postojin-
ske, oziroma v izredni svoji blagostnosti do Ra-
keka; jednako onim p. n. rodoljubom v Notranjski,
ki so se malenkosti moje o mojem odhodu nezasluzno
laskavo spominjali bodi si potom brzojavnim ali pis-
menim.

Najtoplejša zahvala i mojim duhovnim sobra-
tom, preč. gg. župniku Iv. Podboju, mestnima
kapelanoma Ant. Žlogarju in And. Kalanu, ki
so me drage volje spremljali na mojem potu v pri-
jazne Cerklje.

Cerklje, dne 18. avgusta 1887.

Ivan Lavrenčič,
kapelan.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—108)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

18. avgusta.

Pri rožmar: Mandl, Wollmann, Zmačič z Dunaja. —
Goetzel iz Prage. — Rechfeld, Tomec iz Gradca. — Stein-
berg z Dgerskega. — Löwinger iz Kaniže. — Löwy iz Si-
ska. — Blahna iz Ribnice — Lenarčič z Vrhnika — Povič
iz Trsta.

Pri žitih: Ruprecht, Bašota, Juch, Michel, Preyer
z Dunaja. — Hörburger iz Springena. — Leban iz Trsta.

Pri avstrijskem cesarju: Gersina iz Trsta.

Pri virantu: Ipavec, Stocker iz Kontovera — Go-
lob iz Gorenjskega.

Umrlji so v Ljubljani:

16. avgusta: Josip Babič, prisiljenec, 57 let, Poljan-
ski nasip št. 50, za jetiko.

17. avgusta: Jožefa Zargi, delavčeva hči, 4 mesece,
Stari trg št. 12, za katarom v želodci.

18. avgusta: Ivana Fajdiga, delavčeva hči, 4 mesece,
Gradišče št. 12, za božastjo.

V deželnej bolnici:

15. avgusta: Martin Ramuta, črevljar, 49 let, za ka-
tarom v želodcu in črevih.

17. avgusta: Matevž Perne, gostac, 72 let, za sta-
rostjo.

18. avgusta: Ivana Kos, delavka, 33 let, za jetiko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
18. avg.	7. zjutraj	726.04 mm.	18.8 °C	sl. sah.	jas.	24.10 mm.
	2. pop.	724.46 mm.	21.4 °C	z. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	727.64 mm.	12.6 °C	sl. sev.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 17.6°, za 1.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 19. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.60	gld. 81.55
Srebrna renta	82.90	82.80
Zlata renta	112.90	112.95
5% marčna renta	96.50	96.50
Akcije narodne banke	884.—	885.—
Kreditne akcije	282.—	285.90
London	125.95	125.85
Srebro	—	—
Napol.	9.9	9.95
C kr. cekini	5.99	5.94
Nemške marke	61.62 1/2	61.50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 gld. 50 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogerska zlata renta 4%	100	60
Ogerska papirna renta 5%	87	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	180
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Učenci

dobé dobro hrano in stanovanje po nizki ceni
v Nemških ulicah št. 6, I. nadstropje.

Javna zahvala.

Pri grozovitem požaru dne 8. julija pogoreli
so tudi podpisani. Zgorela so poslopja in premak-
ljivo blago.

Zavarovani smo bili pri „FONCIERE“, Peštans-
ko zavarovalni družbi. V pregled škode došli so
zastopniki družbe brez zamude in odmerili odškod-
nino popolnem pravično ter v naše zadovoljstvo.
Zato čutimo se dolžni, javno izreči najtoplejšo za-
hvalo „FONCIERE“, Peštansko zavarovalni družbi,
oziroma nje glavnemu zastopniku gospodu Franu
Drenik-u in priporočati to društvo vsem, ki iščejo
zavarovanja.

V Ribnici, dne 1. avgusta 1887.

Anton Arko, Franc Pust, Marija Česark, Ivan
Pelc, Katra Petik, Franca Novak, Mat. Rigler,
M. Rizzoli, Anton Novak, Mih. Gruhek, Anton
Savelli, Jožef Flesch. (580—2)

Mlin in žaga

pri jami v Postojni se daje od 1. septembra
naprej v najem. — Več se zve v Postojni
h. št. 108. (582—2)

Praktikanta,

mladeniča, ki je dovršil četrti gimnazijalni ali realni raz-
red ali pa trgovsko šolo, ter je zmožen slovenskega in
nemškega jezika in razume vsaj nekoliko tudi italijanščine,

vsprejme slovenska tverka v Trstu,

ki se peča z jedilnim blagom na debelo. — Ponudbe se
prosi: P. S. št. 2, poste restante Trst. (575—3)

Denar, ki se more vrniti od 1 do 10 let v majhnih
mesečnih obrokih, realno, diskretno in po
ceni, toda le 300 gld. in več, dobé na po-
sodo kavalirji, častniki, industrijci, posestniki graščin,
hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji,
trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in ded-
ščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov:
F. Gurré, kreditni zavod, Gradec. (515—14)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po milani ceni sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr-
tičnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°,
609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203
strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J.
Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane
20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * *
Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po
pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°,
264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubroviski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°,
122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Nov.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdlorh. — Ml. 8°,
32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena
40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler.
— Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd.
Ivan Tavčar. — Jeanne d'Arc, devica Orleanska.
Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr.,
po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribč.
— Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešeren
ali Prešeren, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka,
novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribč.
— Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstvo z
grozjem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava
bode, novelica, spisal J. Ogrinc. Velja . . . 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, fran-
coski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik.
Velja . . . 25 kr.

Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posa-
mezne zvezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.